

Francois De Keyser.

Written by superbruger

Thursday, 02 October 2008

Francois De Keyser... Mere eller mindre ukendt i Danmark, ikke nogen stjerneflyver og heller ikke med flotte slaganlæg, så hvorfor egentlig besøge ham med MVL-bussen?

Vi besøger i alt 7 slag på en sådan tur, og bussen fragter os fra sted til sted. De fleste slag ligger generelt i oplandet til Antwerpen. På disse ture har vi god tid til også at opleve den specielle belgiske idyl med smukke huse, sjældent ens og næsten alle med en lille smuk og sirlig forhave.

Desværre ser vi også en hel del gamle dueslag, som ubrugt vidner om tidens tand også i belgisk brevduesport. Tidligere var de langt over 100.000 udøvere, nu er de på ca. 40.000. Det gør ondt i alle os, hvor det at "spiele" med brevduer, som de kalder det dernede, er en livsstil, ja nærmest en kærlighed.

Måske er det de små sirlige haver og de smukke parcelhuse, der ikke levner plads til et brevdueslag, selv om man i Belgien har forstået et "Spiele" med brevduer ud fra ganske små slag, som sagtens kan flyve med på vitessen. Eller er det tidens jag efter hurtige og nemmere oplevelser, der jager en kæp i vores sport?

Denne dag skulle vi imidlertid komme til at opleve brevdueholdet, som det var i "gamle dage". Bussen drejede pludselig af fra alfarvej. Den kørte kun 8-900 m., og så var vi kommet "på landet" hos Francois De Keyser, tidligere gartneriejer. Det var en speciel fornemmelse, der imødekom én. Alt bar præg af at være godt brugt, men der var orden, og det duftede af idyl. De gamle redskaber inkl. en gammel traktor var der stadig. Dueslaget var ikke prangende og for en gangs skyld ikke i belgisk stil.

Inde i den gamle lade, som nærmest var sammenbygget med stuehuset, var så hyggekrogen, hvor der ved vores ankomst var forsamlet flere brevduefolk, formentlig fra nabolaget. Gamle mænd, sindige, garvede, stadig i arbejdstøjet og alle med smøg i munden. På bordet i krogen lå en pæn dyng valnødder, nogle flækkede, andre ikke. Der stod også ølflasker, selvfølgelig, men det bar slet ikke præg af at være en smugkro, nærmere et tingsted for drøftelse af alverdens problemer, dog nok mest fra brevdueverdenen. Ifølge Jef De Wilder, så kom der en hel del her for at få del i idyllen og snakken. Han selv kom her også jævnligt.

Vi kunne naturligvis ikke alle bænkes ved bordet. Den første, som fik plads, var naturligvis turens største forbruger af idyl og hygge, Alf Kristensen fra 227 i Kolding. Vi fik os dog én af de rigtig gode belgiske øl.

Al den idyl fik vi, blot fordi vi var kommet for at se nogle, efter sigende, ganske fremragende duer. Francois havde for mange år tilbage fået kontakt til den gamle mester: Louis De Leus, som vi i øvrigt tidligere har besøgt. De Leus kom jævnligt for at købe grøntsager, så derigennem var venskabet opstået. Francois købte på et tidspunkt en pæn samling duer af ham, og i tiden efter har han været meget tro mod denne stamme duer, som den dag i dag er identisk med den type duer, vi så for mange år siden. De Leus, der i øvrigt p.gr.af sygdom solgte sine duer på auktion for nogle år siden, kommer stadig ca. en gang om ugen for at få en snak.

Vi fik selvfølgelig lov til at "hånde" en del duer, og det var helt tydeligt, hvilket ophav de havde. Nogle forsøgte da også at købe et par af avlsduerne, men det kunne ikke lade sig gøre. Derimod var der få sommerunger, og nogle af dem kom med bussen til Danmark.

Francois orker ikke at flyve andet end vitessen, som han i øvrigt også gør ganske godt, Der er ingen tvivl om, at der i disse duer ligger evner til de lange mellemdistanceflyvninger, som De Leus havde meget stor succes med at flyve.

Det var en speciel og meget stor oplevelse at være her, og man måtte tage sig selv i lige at kigge en gang tilbage, da vi i bussen forlod stedet.

Inden da var Francois blevet "adlet" med en Meldgaardnål, hvilket han helt tydeligt satte stor pris på.
HJ.

Last Updated (Tuesday, 03 February 2009)

Close Window